

[Ministeren for handel, industri og søfart.] imalindtægten på 15 000 kr. bortfalder, idet vejers interesse i det økonomiske resultat af virksomheden ved et indtægtsmaksimum borttages til skade for erhvervslevet og for virksomhedens modernisering og udbygning med materiel. Skulle i øvrigt indtægterne efter maksimalbegrænsningens bortfald stige til urimelige beløb, vil en regulering kunne foretages ved en nedsættelse af taksterne for den pågældende plads. Som det vil ses af opstillingen i bilaget, er det i øvrigt kun 4 embeder i hele landet, som i 1946 har haft en afgiftspligtig nettoindtægt på 16 000 kr. og derover. Hertil må dog bemærkes, at mange vejere har haft ikke uvæsentlige indtægter ved tælling, hvoraf der ikke hidtil har været erlagt afgift, idet denne del af vejers virksomhed ikke er betragtet som udøvet i henhold til hans offentlige autorisation. Det er imidlertid nu tanken i medfør af næringslovens § 87, stk. 3, jfr. §§ 69 og 72, stk. 2, udtrykkeligt at foreskrive, at de af den statsautoriserede vejer og måler afgivne erklæringer om tællinger nyder samme offentlige troværdighed som andre af vejers afgivne erklæringer, hvorfor indtægterne af denne del af virksomheden naturligt bør inddrages under vejers afgiftspligtige indtægter.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Lars P. Jensen: Efter den udførlige redegørelse, den højtærede minister lige har givet det høje ting, skal jeg ikke gøre mange bemærkninger om det foreliggende lovforslag. Det tilsigter jo kun en ændring af næringslovens § 88, hvorefter de statsautoriserede vejere og målere skal betale en afgift til den af ministeren omtalte fond, og at føre taksterne å jour med priserne. Da lovforslaget er behandlet i landstinget og er enstemmigt vedtaget dér, og da de statsautoriserede vejere og målere har bedt om at få lovforslaget gennemført i den foreliggende skikkelse, skal jeg på mit partis vegne anbefale det.

Heick: Jeg har kun en ganske enkelt bemærkning at gøre i anledning af det foreliggende lovforslag. Ministeren sagde, at af den fond, som blev tilvejebragt ved indbetalinger fra de statsautoriserede vejere og målere, ville der blive anvendt 8 000 kr. årligt til dækning af udgifterne ved tilsyn med de statsautoriserede vejers og målers redskaber. Den allersidste sætning

i § 2 går ud på, at de hermed forbundne udgifter afholdes af den pågældende vejer og måler. Jeg er ikke helt klar over sammenhængen mellem den højtærede ministers udtalelse og den sætning, jeg her har citeret, og jeg vil bede den højtærede minister om at gøre en bemærkning herom. Jeg går ud fra, at det er bestemmelsen i lovforslaget, der skal lægges til grund, og det kan lyde lidt rigoristisk, at vejere og målere, som har deres ting i orden, selv skal betale for kontrollen. Jeg ved ikke, om ministeren har tænkt sig, at de 8 000 kr. kun skal dække en del af udgifterne til kontrol. Jeg mener, det vil være rigtigt at afholde alle disse udgifter af den fond, som er til rådighed til formålet.

Poul Claussen: Til dette lovforslag, der jo har været underkastet udvalgsbehandling i det andet høje ting, har jeg kun nogle få bemærkninger at gøre, især da det er oplyst, at dets gennemførelse foruden af den højtærede handelsminister er ønsket af foreningen af kongelige vejere og målere i købstæderne. Der er dog et enkelt forhold, som har fanget min interesse i forbindelse med det foreliggende lovforslag.

I bekendtgørelse nr. 303 af 27. november 1931, der var udfærdiget af det høje handelsministerium i henhold til bemyndigelse i næringslovens § 88, fastsatte ministeriet nærmere regler for indbetalinger samt for regnskabernes opgørelse. Det fremgår af denne bekendtgørelses § 5, at ministeriet bl. a. heri har fastsat den regel, at den del af afgiften, der hidrører fra, at nettoindtægten har oversteg 15 000 kr., ikke må medregnes til vedkommende vejers og målers driftsudgifter. Jeg finder, at det er højst besynderligt, at man har foretaget en sådan distinktion, idet jeg må betragte hele den afgift, som påhviler de statsautoriserede vejere og målere, under eet som en ren og skær næringsafgift, en forpagtningsafgift, om man vil. Jeg kan ikke se nogen fornuftig begrundelse for, at man regnskabsmæssigt deler denne afgift i en fradragsberettiget og en ikke fradragsberettiget del, sådan som man har gjort i denne bekendtgørelses § 5. Efter min mening har det høje ministerium i sine dispositioner her i betænkelig grad været i underkanten af den beføjelse, der gives i næringslovens § 88.

Nu vil det, når det foreliggende lovforslag vedtages, blive nødvendigt at udfærdige en ny bekendtgørelse, og jeg vil derfor gerne spørge ministeren, om det er hensigten at opretholde en tilsvarende skillelinie i afgiften, altså regnskabsmæssigt set, også